

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 683/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, právne zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Lukášekom, advokátska kancelária A|K|K|L advokáti, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ 15/2015 z 28. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6

ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ 15/2015 z 28. marca 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím č. RP/58/2015 z 27. októbra 2015 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“ alebo „odporkyňa“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodla tak, že sťažovateľke uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii úhrnnú sankciu – pokutu podľa § 67 ods. 5 písm. a) uvedeného zákona vo výške 5 000 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii malo spočívať v tom, že sťažovateľka na televíznej programovej službe WAU 13. apríla 2015 v čase približne 20:30:04 h, 20:30:20 h a 22:26:00 h odvysielala komunikát informujúci o službe *divano*, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii bez toho, aby bol približne o 20:30:04 h a 22:26:00 h na začiatku a približne o 20:30.20 h na konci zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby. Porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii malo spočívať v tom, že časový úsek od približne 21:30:30 h do 22:00:29 h programu *Rodinka na výlete* odvysielaného v rámci programovej služby WAU 13. apríla 2015 približne o 20:30 h, ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to približne o 21:37:47 h a 21:48:44 h.

2.1 Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka včas opravný prostriedok, ktorým sa domáhala, aby najvyšší súd rozhodnutie odporkyne z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a) až e) Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie rady, a to na základe týchto dôvodov:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupovala v zmysle citovaných právnych noriem,

vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav veci, v konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľkou ako účastníkom konania a vo veci sa nedopustila ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie považoval za súladné so zákonom...

Najvyšší súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že odporkyňa uložila navrhovateľke úhrnnú sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5 000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí. ...

V súvislosti s námietkou navrhovateľky, ktorou namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že výroková časť rozhodnutia nespĺňa obsahové náležitosti, keď výrok I. rozhodnutia neobsahuje konkrétny spôsob spáchania skutku a najmä presnú identifikáciu a popis časti odvysielaného komunikátu, ktoré mali naplniť definíciu reklamy, vrátane popisu, akým spôsobom túto definíciu reklamy mali naplniť, najvyšší súd dospel k záveru, že výrok rozhodnutia spĺňa všetky obsahové náležitosti (miesto, čas, spôsob a samotný správny delikt).

V časti výroku I. je uvedené, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. (samotný správny delikt) tým, že na televíznej programovej službe WAU (miesto jeho spáchania) dňa 13. 04.2015 v čase o cca 20:30:04 hod., 20:30:20 hod. a 22:26:00 hod. (čas jeho spáchania) odvysielala komunikát informujúci o službe divano, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., bez toho, aby bol o cca 20:30:04 hod. a 22:26:00 hod. na začiatku a o cca 20:30.20 hod. na konci zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby (spôsob jeho spáchania).

V časti výroku II. je uvedené, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (samotný správny delikt), tým, že program Rodinka na výlete odvysielaný dňa 13.4.2015 o cca 20:30 hod., v rámci programovej služby WAU (miesto spáchania správneho deliktu), v časovom úseku od cca 21:30:30 hod. do 22:00:29 hod.,

ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 21:37:47 hod. a o cca 21:48:44 hod. (čas a spôsob jeho spáchania).

Najvyšší súd má za to, že tvrdenie navrhovateľky je neopodstatnené a účelové. Právna analýza preukázania splnenia podmienok § 32 ods. 1 je uvedená v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nebolo by účelné predpokladať uvedenie tejto časti úvahy, resp. právneho vyhodnotenia do výroku rozhodnutia. Ak by najvyšší súd bral do úvahy právny výklad navrhovateľky ohľadom predmetného výroku, v konečnom dôsledku by sa potierali rozdiely medzi výrokom a odôvodnením. Výrok v predmetnom prípade (s prihliadnutím na špecifikovanie miesta, času, spôsobu a správneho deliktu) by mal byť vecný, a aj stručný. Naopak následne odôvodnenie samotného výroku by malo byť rozsiahlejšie a jednotlivé aspekty rozhodnutia náležite analyzované. Pokiaľ sa týka časti výroku o porušení povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (stanovujúcim prípustný počet prerušení reklamným vysielaním v nadväznosti na to, akým násobkom 30-minútového vysielacieho úseku je celková doba vysielania programu) odporkyňa uviedla počet prerušení reklamou (2) v rámci tretieho 30-minútového časového úseku trvania programu. Vzhľadom na skutočnosť, že ustanovenie § 35 ods. 3 obsahuje len jednu konkrétnu úpravu prípustného počtu prerušení v nadväznosti na počet 30-minútových úsekov vysielania, považuje najvyšší súd takúto formuláciu za dostatočnú. Na základe uvedeného má najvyšší súd za to, že výrok napadnutého rozhodnutia je dostatočný pre posúdenie akého konania sa navrhovateľka dopustila, a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu. Takto vymedzený skutok vo výroku rozhodnutia je nezameniteľný s iným konaním aj z hľadiska vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, ako aj pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nesprávnosti právneho vyhodnotenia toho, či sporný komunikát spĺňa zákonné kritéria pre uznanie za reklamu v zmysle § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. najvyšší súd uvádza, že z hľadiska rozlíšenia medzi reklamou a inými formami mediálnej komerčnej komunikácie je dôležité vždy posúdiť obsah komunikátu. Je úlohou odporkyne v rámci správnej úvahy posúdiť, či obsah konkrétneho komunikátu zahrňuje údaje informatívneho charakteru, alebo už ide o údaje určené k podpore predaja, nákupu alebo nájmu tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv

a záväzkov alebo k dosiahnutiu iného účinku sledovaného objednávateľom reklamy alebo vysielateľom. Dôležité sú prostriedky, ktoré v ňom boli použité a rovnako aj určité kvalitatívne hodnotenie konkrétneho produktu. V reklame je možné použiť subjektívne hodnotiace komentáre, vyzdvihovanie vlastností produktu, alebo rôznymi inými formami pozitívne reklamovaný produkt propagovať. V iných formách mediálnej komerčnej komunikácie (napr. sponzorskom odkaze) takéto výrazové prostriedky nie je možné použiť, teda nie je možné v ňom použiť typické reklamné prvky. Ak sa však takéto reklamné prvky v komunikáte vyskytnú, je nevyhnutné ho považovať za reklamu s tým, že sa na neho vzťahujú všetky povinnosti a obmedzenia, ktoré platia pri reklame (§ 34 ods. 1, § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.). Ak teda komunikát naplní definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. je nutné, aby spĺňal všetky povinnosti, ktoré sú ustanovené pre reklamu. Navrhovateľka sa v podanom opravnom prostriedku snažila naznačiť, aké kritériá by bolo vhodné zohľadňovať pri posúdení, či ide o reklamu. Senát najvyššieho súdu uvádza, že dĺžka spotu nie je pre posúdenie, či ide o reklamu alebo o sponzorský odkaz relevantná, nakoľko aj reklama môže mať kratšie trvanie. Z hľadiska objektu komunikátu môže byť predmetom sponzorského odkazu nielen samotná osoba sponzora, ale aj jeho produkty a služby, čo aj priamo vyplýva z § 38 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., preto ani toto kritérium nemôže najvyšší súd považovať za relevantné. Dynamickosť komunikátu taktiež sama osebe neposilňuje reklamný charakter, pričom výsledný záver možno určiť až v spojení s ďalším obsahom odvysielaného komunikátu. Rovnako aj kritériá, ktoré uviedla navrhovateľka, a to presvedčavý charakter a porovnávanie senát najvyššieho súdu vyhodnotil ako nerelevantné. Presvedčavý charakter, ktorým by bol divák nútený do kúpy určitého výrobku, prípadne, ktorý by obsahoval priamu výzvu na kúpu výrobku, informáciu o výhodnosti produktov, informáciu o cene, nemajú ani mnohé reklamy vysielané v súčasnosti, preto nie je možné postupovať spôsobom, ktorý uviedla navrhovateľka. Obdobne, mnohé reklamy neobsahujú žiadne porovnávanie s konkurenciou a ani neuvádzajú žiadne pozitívne alebo negatívne vlastnosti produktov v porovnaní s inými produktmi. Uvedené kritériá tak nemôžu byť pre vymedzenie komunikátu ako reklamy určujúce. V danom prípade bol posudzovaný komunikát informujúci o službe - mobilnej aplikácii divano, pričom z obrazovej zložky komunikátu je zrejmé, že účelom tejto aplikácie je priniesť divákovi dodatočné informácie o programoch, ktoré sleduje. Skutočnosť, že

posudzovaný komunikát bol časovo zaradený do vysielania po programe Šéf v utajení a pred a po programe Rodinka na výlete síce mohla vzbudzovať dojem, že ide o inú formu mediálnej komerčnej komunikácie napr. sponzorský odkaz, avšak vzhľadom na absenciu zreteľného označenia sponzorovaného programu v zmysle § 38 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., ale aj skutočnosti, že posudzovaný komunikát neobsahuje žiadne prvky, ktoré by nasvedčovali sponzorovaniu televíznych programov je potrebné konštatovať, že nejde o sponzorský odkaz. Cieľom posudzovaného komunikátu bolo informovať divákov o ponúkanej službe divano, a preto nešlo ani o vlastnú propagáciu zameranú na získanie a udržanie pozornosti na vysielanie. Obrazová zložka komunikátu bola odporkyňou popísaná tak, že: Na čiernom pozadí rotuje tmavý mobilný telefón. Postupne sa na pozadí objavia oranžové písmená divano, posúvajúce sa stredom sprava doľava. Pred nimi je mobilný telefón, na ktorého displeji je spočiatku oranžový plný kruh na bielom pozadí. V ľavom spodnom rohu je v malom oranžovom štvorci logo aplikácie a v pravom spodnom rohu oranžový nápis getdivano.com. Pod mobilným telefónom sa objaví biely nápis Rozprávam... Mobilný telefón sa priblíži dopredu a na displeji sú v hornej časti postavy zo seriálu Panelák. Cez ich fotografiu je názov programu Panelák, Nové časti, O seriáli. Postavy, Novinky, Foto a v spodnej časti obsah niektorej epizódy. Mobilný telefón sa posunie ešte bližšie do kamery tak, že displej nie je v obraze celý vidieť. Na ňom sa zmení program Panelák na program Divoké kone. Neskôr je na displeji už len oranžový nápis divano. Mobilný telefón sa otočí. Samotná obrazová zložka komunikátu má informačný a popisný charakter, ktorý divákovi približuje funkciu uvedenej aplikácie a teda neobsahuje propagačné prvky, no v spojení s verbálnou zložkou „Jediná appka, čo ťa dostane do obrazu!“ už dochádza k jej skutočnej propagácii. Podľa najvyššieho súdu dochádza v posudzovanom komunikáte k zvýrazneniu reklamných prvkov práve slovom „Jediná“, ktoré zdôrazňuje jedinečnosť/výnimočnosť aplikácie, čím je jednoznačne zdôraznená jej pozitívna vlastnosť. Zdôraznenie jedinečnosti aplikácie však nie je nijakým spôsobom preukázané, ide iba o subjektívne hodnotenie, pričom jeho cieľom je nepochybne osloviť divákov. Vzhľadom na to, že v posudzovanom komunikáte je prítomný propagačný prvok neobstojí ani námietka navrhovateľky a bezplatnosti aplikácie. Za tohto stavu tak bolo dôvodné posudzovať aj splnenie požiadavky uvedenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Navrhovateľka v tejto súvislosti poukazovala na to, že predmetný komunikát bol oddelený

od ostatných častí programu uvedením do čierneho poľa a následným zobrazením komunikátu. Najvyšší súd sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou odporkyne, že takéto „oddelenie“ nemožno považovať za súladné s požiadavkou zreteľnosti a rozoznatel'nosti v zmysle v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Keďže posudzovaný komunikát nebol zreteľne vymedzený obrazovo-zvukovým či priestorovým prostriedkom, ktorý navrhovateľka vo vysielaní obvykle používa, divák nebol žiadnym spôsobom informovaný o tom, že začína resp. končí vysielanie reklamy. ...

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľka v danej veci nepodala žiadne stanovisko a teda nevzniesla ani námietku, v ktorej by vyjadrila pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadrila ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľka vzniesla až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne. Odporkyňa sa k uvedenej námietke navrhovateľky vyjadrila v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedla, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho vzhľadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Tvrdila, že v prípade záznamu ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a rovnako ako v prípade listiny ani o vzhľadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázala na to, že v prípade obhliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom obhliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že odporkyňa zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že týmto postupom vykonáva obhliadku, nakoľko nie je možné obhliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že možno obhliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Nepovažovala za pravdivé ani tvrdenie navrhovateľky, že zápisnica o hlasovaní začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p., keď navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrchovala vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietala porušenie právnej povinnosti. ... Pokiaľ teda navrhovateľka ako obvinená z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedela o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mala nielen právo, ale i povinnosť navrhnúť jej známe dôkazy preukazujúce pravdivosť jej tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužila, vystavila sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie svojho tvrdenia uvedeného v opravnom prostriedku, že vo veci právnych porušení kladených jej odporkyňou za vinu postupovala v súlade so zákonom. Pokiaľ sa však navrhovateľka v opravnom prostriedku bránila len tým, že odporkyňa v správnom konaní pochybila, keď o zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľky, ktorou namietala nesprávne právne posúdenie veci, keď citujúc právnu úpravu v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tvrdila, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom odporkyne. ...

Z ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je zrejmý účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinností vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v poslednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek.

Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou odporkyne, nakoľko nedostatok

presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasí s jej názorom, že je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinnosti vyplývajúcej zo zákona o vysielaní.

Senát najvyššieho súdu však nesúhlasí s názorom navrhovateľky, že znenie právnej úpravy v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu. Taktiež nemôže súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, je taktiež nejednoznačné. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom a teda jednoznačne, nedovoľuje mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľkou, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program aj v začatom, ale nedokončenom 30-minútový úsek trvania programu, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorá predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice a navrhovateľka týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia a zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Poukázanie navrhovateľky na dokonavosť/nedokonavosť 30-minútového časového úseku v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je z hľadiska výkladu celého ustanovenia irelevantné, nakoľko v spojení s druhou časťou vety pred bodkočiarkou: „a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút“ predstavuje upresnenie prvej časti vety - a teda že sa povoľuje jedno prerušenie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela na každý 30-minútový úsek ako aj vtedy, ak plánované trvanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút. Zároveň najvyšší súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť napr. rozhodnutie sp.zn. 3Sž/12/2013 zo dňa 10. októbra 2013, ktorého obsahom je výklad:

„Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákurom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový úsek.“ Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán v napadnutom rozhodnutí správne aplikoval aj únie právo, konkrétne smernicu č. 2010/13/EÚ, čím splnil povinnosť orgánov aplikácie práva usilovať sa o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto návrh navrhovateľky, aby najvyšší súd predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, považoval za nedôvodný, keďže dospel k záveru, že právna úprava je jednoznačná a odporkyňa v preskúvanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľkou posúdila správne a v súlade s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 uvedenej Smernice.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľky, že odporkyňa v danom prípade zasiahla do základného práva vysielať a na slobodu prejavu...

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci odporkyne presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielenia, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielenie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielenia, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielení a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielaťom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodné námietky navrhovateľky, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporkyňa sa kritériami podmieňujúcimi obmedzenie práva slobody prejavu vysielať a zaoberala a aj dostatočne vysporiadala. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4

Ústavy SR, ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred nadmerným reklamným tlakom, ako aj autorov audiovizuálnych diel zachovaním integrity týchto diel. Podľa názoru súdu postupom odporkyne nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred orgánom verejnej moci a ani pred súdom.

Vo vzťahu k všetkým odvolacím námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporkyne považuje za logické, vyplývajúce zo skutkových zistení v danej veci. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ju viedli k záveru uvedenému v preskúmanom rozhodnutí, pričom jej záver je určitý a zrozumiteľný. Nebolo preukázané, že odporkyňa by sa v konaní dopustila takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu odporkyňa v danej veci výšku pokuty náležite odôvodnila mierou zavinenia, rozsahom a dosahom vysielania, trvaním, následkami, spôsobom a závažnosťou, ktoré jednotlivé kritériá špecifikovala vzhľadom na daný prípad. Súd výšku uloženej pokuty považoval taktiež za adekvátnu k porušeniu právnej povinnosti a nezistil dôvody na jej zníženie. Najvyšší súd preto rozhodnutie odporkyne č. RP/58/2015 zo dňa 27. októbra 2015 podľa § 250q ods. 3 O.s.p. v spojení s § 492 ods. S.s.p. potvrdil ako vecne správne a zákonné.»

3. Sťažovateľka v úvode svojej sťažnosti namieta, že najvyšší súd (i) absolútne opomenul relevantne odôvodniť odvolaním namietané nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia rady vo vzťahu k naplneniu kritérií pre zásah do slobody prejavu, (ii) nedostatočne a arbitrárne vyhodnotil oprávnenosť/neoprávnenosť zásahu do slobody prejavu sťažovateľky, (iii) potvrdením rozhodnutia rady arbitrárne uzavrel, že došlo k splneniu podmienok predpokladaných ústavou na obmedzenie slobody prejavu sťažovateľky. Rovnako sťažovateľka namieta, že vydanie rozhodnutia bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu nedostatočného (žiadneho) odôvodnenia rozhodnutia rady, hoci sťažovateľka uplatnila nedostatočné (žiadne) odôvodnenie ako jeden zo žalobných dôvodov, možno považovať za vážny zásah do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú

právnú ochranu sťažovateľky. Rovnako sťažovateľka namieta, že obmedzenie slobody prejavu bez existencie dôvodov vychádzajúcich z limitačnej klauzuly čl. 26 ods. 4 ústavy a proporcionality (nevyhnutnosti v demokratickom štáte) možno považovať za vážny zásah do práva na slobodu prejavu sťažovateľky.

3.1 Najvyšší súd sa podľa mienky sťažovateľky nijako nevyjadril k skutočnosti, že rozhodnutie rady žiadne dôvody na obmedzenie slobody prejavu neobsahovalo. Úlohou najvyššieho súdu nie je nahrádzať úvahu správneho orgánu a neexistentné odôvodnenie v jeho rozhodnutí. Najvyšší súd sa teda podľa názoru sťažovateľky nijako nevysporiadal s podstatným odvolacím dôvodom, čím sa zjavným a závažným spôsobom dopustil zásahu do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

3.2 Sťažovateľka uvádza, že síce bol zásah do jej slobody prejavu vykonaný na základe zákona (§ 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii), avšak tento zásah nesledoval žiaden legitímny cieľ a ani nebol proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti). Sťažovateľka uvádza, že z rozhodnutia rady, z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj zo skutkového stavu veci je zrejmé, že rada a najvyšší súd obmedzili právo na slobodu prejavu sťažovateľky na základe „domnej“ ochrany práva divákov (spotrebiteľov) pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a taktiež domnej ochrany divákov pred nadmerným reklamným tlakom a zachovaním integrity diel. Bez ohľadu na to, že ani rada ani najvyšší súd neidentifikovali, ktorý z vymedzených verejných záujmov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy bol v prerokúvanej veci legitímnym cieľom ochrany, je podľa slov sťažovateľky potrebné konštatovať, že „právo spotrebiteľov“ (ako bližšie nešpecifikovanej masy divákov) na ochranu pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a taktiež domnej ochrany divákov pred nezákonným zneužitím na reklamné účely nemožno považovať za legitímny verejný záujem na obmedzenie slobody prejavu, pretože takéto právo „divákov“ ústava ani dohovor nepoznajú.

3.3 Sťažovateľka ďalej uvádza, že aj informácie reklamného charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. Štát v tomto prípade v súlade so svojim primárnym záväzkom zabezpečil pluralitu médií na to, aby aj táto informácia mohla byť vyhľadaná, rozšírená a spracovaná divákmi.

V prerokúvanej veci preto podľa presvedčenia sťažovateľky možno konštatovať, že odvysielané informácie reklamného charakteru (hoci mohli ísť nad rozsah povoleného vysielania reklamy), neboli spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o obmedzení práva divákov na zabezpečenie ochrany pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 dohovoru. Sťažovateľka trvá naďalej na svojej argumentácii, že obmedzenie slobody prejavu na základe rozhodnutia rady a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu taktiež nebolo proporcionálne (nevyhnutné v demokratickej spoločnosti,) a je toho názoru, že je bez právneho významu zaoberať sa skúmaním proporcionality (aplikáciou testu proporcionality), pretože samotný zásah (rozhodnutie rady a najvyššieho súdu) nesmeroval k ochrane práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrane verejného zdravia a mravnosti, a z tohto dôvodu nemohol byť zásah zákonný.

3.4 Sťažovateľka dôvodí, že ak mal štát záujem na tom, aby akékoľvek programy neboli prerušované reklamným obsahom nad určitý časovo ohraničený limit, učinil pre to zadosť tým, že v súlade so svojím pozitívnym záväzkom štátu vytvoril priestor pre pluralitu médií, v zmysle ktorej sa každý subjekt po splnení formálnych podmienok môže s ľubovoľným obsahom vysielania (ponukou) uchádzať o priazeň diváka (dopyt). Podľa úvah sťažovateľky je výsostným subjektívnym právom každého diváka rozhodnúť sa sledovať taký obsah vysielania, ktorý si sám zvolí. Z toho vyplýva, že aj prípadné vysielanie programov s častým prerušovaním reklamnými informáciami môže diváka zaujímať a štát má vytvoriť priestor (pluralita), aby sa mohol takýto vysielateľ s takýmto obsahom o diváka uchádzať. V demokratickej spoločnosti nie je podľa názoru sťažovateľky potrebné a už vôbec nie nevyhnutné, aby orgán štátu namiesto diváka rozhodoval, koľko informácií reklamného charakteru môže konkrétny vysielateľ (sťažovateľka) vo svojom programe odvyselať, pretože je len na divákoch, či takéto vysielanie zaujme dostatočný počet divákov, aby vysielateľ (sťažovateľka) „prežil“ na mediálnom trhu závislom od sledovanosti. Sťažovateľka zakončuje, že je výsostným právom každého diváka „chytiť do ruky ovládač“ od televízneho prijímača a prepnúť program na ponuku od iného vysielateľa a nie je potrebné, aby štát (rada, najvyšší súd) zasahovali do práva sťažovateľky

širit' reklamné informácie v súlade so slobodou prejavu v rozsahu, ktorý si sám zvolí. Podľa sťažovateľky je teda výsostným právom každého diváka presunúť sa k inému médiu (zdroju informácií) alebo prostredníctvom technických prostriedkov televíznej zábavy „pretočiť“ časť vysielania, ktorú sledovať nechce.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva spoločnosti MAC TV, s.r.o.(...), podľa článku 26 ods. 1 a ods. 2 a článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 5Sž/15/2015 zo dňa 28.03.2017, porušené boli.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 5Sž/15/2015 zo dňa 28.03.2017 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinní uhradiť spoločnosti MAC TV, s.r.o.(...), trovy právneho zastúpenia vo výške 100% na účet A|K|K|L advokáti s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľky, že správne orgány a následne aj najvyšší súd porušili označené ústavné práva sťažovateľky predovšetkým tým, že (i) najvyšší súd nereagoval na námietky sťažovateľky týkajúce sa neproporčného zásahu do slobody prejavu sťažovateľky zo strany rady, čím sa napadnutý rozsudok stal arbitrárny a neodôvodnený, a tým, že (ii) najvyšší súd neposkytol ochranu sťažovateľkinmu právu na slobodu prejavu, ale poskytol ochranu domnelému verejnému záujmu na ochrane diváka pred prílišnou frekvenciou reklám v programe televízie, pričom podľa sťažovateľky takýto zásah do slobody prejavu sťažovateľky je neproporčný, resp. ani nemal byť vykonaný, keďže žiaden najvyšším súdom a radou opísaný verejný záujem na ochrane diváka pred množstvom reklám nemožno hodnotiť ako legitímny (nie to nevyhnutný) z pohľadu ústavy a dohovoru.

7.1 Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je ustáliť, či vzhľadom na námietky sťažovateľky a obsah napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je potrebné sťažnosť prijať na ďalšie konanie alebo ju považovať za zjavne neopodstatnenú, keďže ani po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo ani potenciálne možné vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

8. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

8.1 Ústavný súd konštatuje, že § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii ukladajú vysielateľom určitú verejnoprávnu povinnosť súvisiacu s vysielaním programov týmto vysielateľom.

8.2 Táto povinnosť nemá vplyv na samotný obsah alebo formu vysielania, nedotýka sa obsahu či formy šírených informácií, myšlienok, názorov či ideí, rovnako sa nedotýka obsahu či formy samotnej reklamy alebo telenákupu. Ide o zákonodarcom uloženú povinnosť kvázitechnického charakteru – povinnosť oddeliť reklamu a telenákup od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby a prerušenie programovej služby zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek. Inak povedané, citovaná zákonná úprava upravuje povinnosť „fyzického“ (prostredníctvom zvukovo-obrazových alebo priestorových prostriedkov) oddelenia programovej služby od reklamy či telenákupu a určuje časový rámec (frekvenciu) zaradenia reklamy či telenákupu v rámci vysielanej programovej služby.

8.3 Citovaná zákonná povinnosť sťažovateľky a s tým spojená sankcia za jej porušenie nezasahuje do práva na slobodu prejavu v zmysle čl. 26 ústavy a čl. 10 dohovoru. Uloženie sankcie zo strany rady nemožno vnímať ako obmedzenie slobody prejavu, teda práva na šírenie informácií, myšlienok, názorov a ideí v akejkoľvek forme, keďže k obmedzeniu týchto atribútov uložením sankcie za porušenie § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii dôjsť nemohlo a ani nedošlo.

8.4 Sťažovateľka nebola sankcionovaná za šírenie informácií, myšlienok, názorov a ideí, za ich obsah či formu alebo za obsah či formu reklamy alebo telenákupu. Tejto

slobody (slobody prejavu) sa povinnosti upravené v § 34 a § 35 zákona o vysielaní a retransmisii nedotýkajú, nezasahujú do nej. Povinnosti uložené zákonodarcom v § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii nemožno vzhľadom na ich účel a charakter považovať za povinnosti zasahujúce do slobody prejavu vysielateľov, ale za určité kvázitechnické podmienky činnosti vysielateľov (vysielania programovej služby), resp. (v širšom) formálne podmienky podnikateľskej činnosti vysielateľov (spôsob „predaja“ produktu divákovi).

8.5 Ústavný súd je toho presvedčenia, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľky na slobodu prejavu v zmysle čl. 26 ústavy a čl. 10 dohovoru. Akcentujúc tieto závery ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9.1 Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva

na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porovnaj II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porovnaj v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

9.2 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porovnaj právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

9.3 V tejto súvislosti však ústavný súd poukazuje na povahu a špecifiká správneho súdnictva podľa piatej časti v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porovnaj IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 784/2015, II. ÚS 737/2015).

9.4 Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nereagoval na námietky sťažovateľky týkajúce sa neproporčného zásahu do slobody prejavu sťažovateľky zo strany rady, čím sa napadnutý rozsudok stal arbitrárny a neodôvodnený.

9.5 Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii najvyšším súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nič

ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

9.6 Najvyšší súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je stručnejšieho rázu, ale je vyčerpávajúce, pričom ťažiskové závery najvyššieho súdu spĺňajú kritériá riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia tak, aby boli zachované garancie spravodlivého procesu.

9.7 Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd neodôvodnil, prečo považuje zásah do sťažovateľkinho práva na slobodu prejavu za nevyhnutný (teda namieta, že najvyšší súd nevykonal test proporcionality), ústavný súd dôvodí, že test proporcionality nebol v tomto prípade namieste. Ústavný súd už v inej veci sťažovateľky rozvinul, že test proporcionality je vhodným nástrojom pri posudzovaní kolízie dvoch ústavou chránených záujmov a určení prednosti toho-ktorého záujmu v individualizovanej veci (pozri II. ÚS 307/2014, body 40 až 42). V tu prerokovávanom prípade však uložením sankcie sťažovateľke za porušenie § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii nedošlo k zásahu do slobody prejavu sťažovateľky, takže najvyšší súd nemal právne relevantný dôvod (resp. podklad/vehikel) na vykonanie testu proporcionality.

9.8 Reagujúc na výhrady sťažovateľky ústavný súd dodáva, že to, či povinnosti uložené v § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii vysielateľom chránia konkrétny ústavou predpokladaný verejný/súkromný záujem (sťažovateľka v tomto smere pochybuje o akomkoľvek ústavne relevantnom záujme na ochrane diváka pred periodicitou reklám), je bezpredmetné bližšie (na pôdoryse prerokovávanej sťažnosti sťažovateľky) skúmať a na túto otázku hic et nunc odpovedať, keďže odpoveď by bola ústavne zaujímavá práve a len vtedy, keby „na druhej strane“ stál určitý ústavou chránený záujem (subjektívne ústavné právo) sťažovateľky, čo v tomto prípade nebolo naplnené. Ústavný súd opakuje, že povinnosti uložené v § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii (príp. následne sankcionovanie zo strany rady za ich porušenie) nezasahujú do ústavou

chráneného práva sťažovateľky na slobodu prejavu v zmysle čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy či čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru.

9.9 Z dôvodov dosiaľ uvedených ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

10. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru.

10.1 Ústavný súd podotýka, že čl. 12 ods. 1 vyjadruje ústavný princíp rovnosti v právach. Ustanovenie čl. 12 ods. 1 ústavy nie je garanciou absolútnej rovnosti, ale je ústavnou zárukou ochrany osôb (právnických a fyzických) proti diskriminácii zo strany orgánov verejnej moci. Ústavný princíp rovnosti nachádza svoje vyjadrenie v zákonodarstve, ako aj pri aplikácii práva, keď vo svojej podstate predstavuje rovnosť všetkých pred zákonom, teda v konečnom dôsledku je základom ochrany pred diskrimináciou (porovnaj PL. ÚS 12/2014).

10.2 Ústavný súd nezistil, že by pri prerokovávaní veci sťažovateľky pred najvyšším súdom došlo k narušeniu princípu rovnosti v právach. Sťažovateľka ani nepoukázala na iné subjekty práva, ktoré by boli v rovnakej či porovnateľnej situácii, kde by orgány verejnej moci judikovali v totožných veciach inak (priaznivejšie), než judikoval najvyšší súd napadnutým rozsudkom v sťažovateľkinej veci.

10.3 Čo sa týka čl. 1 dohovoru (označený nadpisom „Závazok dodržiavať ľudské práva“), tento vyjadruje pozitívny záväzok štátu priznať každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru (čl. 1 pritom nespadá do hlavy I dohovoru označenej nadpisom „Práva a slobody“ – tam spadajú čl. 2 až čl. 18).

Kľúčovým pojmom toho článku je pojem jurisdikcia, a preto je tento článok východiskom pre určenie pôsobnosti dohovoru *ratione personae* a *ratione loci*.

10.4 Prihliadajúc na prezentované východiská, ako aj na systematické zaradenie čl. 1 v rámci dohovoru nemožno dospieť k záveru, že by čl. 1 dohovoru primárne upravoval subjektívne právo fyzických osôb a právnických osôb, ktorého porušenia by sa mohli tieto subjekty domáhať v rámci konania o sťažnostiach pred ústavným súdom.

10.5 Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017